

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874988944/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

med de perleklare Tænder bagved, ejendommeligt fremhævedes ved den særegne Lysvirkning, maatte han sige ved sig selv: „Hun ser sgu godt ud.“ Skovrideren var en godmodig og blød Mand, der virkelig i sit Hjerte følte Deltagelse med den unge Piges forladte Stilling, men den rørende Stil havde aldrig ligget for ham. Han syntes dog, at han skulde begynde Samtaalen med en Allusion til hendes Sorg og slammede forlegen:

— Ja det var sorgeligt — det var en meget stor Sorg.

Hendes Øjenbryn trak sig let og hurtig sammen og hun saa' ned paa sit Sytøj. Der blev en lang Pause.

— Ja, det var et stort Tab, begyndte Skovrideren igen. Har De tænkt noget paa Fremtiden, Frøken Cecilie? tilføjede han halv sagte.

Hun saa' styk og opskræmmet ud ved disse Ord; hun havde egentlig ikke tænkt noget bestemt, men bestandig følt sig kuet under en dump, uklar Ængstelse.

— Nej, svarede hun og gav sig til at græde.

Skovrideren følte som et Choc. Det var længe siden, at han havde set det Syn, og i Kraft af en sympatetisk-smiltende Indflydelse mærkede han Taarerne rinde ned ad sine trivelige Kinder. Blød og letsindig, som han var, tog han gerne en dristig Beslutning, naar han paa én eller anden Maade følte sig overramplet, og han skyndte sig da gerne med at gøre et uigenkaldeligt Skridt til dens Udførelse, maaske af en hemmelig Frygt for, at det aldrig vilde blive til noget, dersom han fik Tid til at lade den balancere paa sin Refleksions evig vippende Vægtskaal.

— Frøken Cecilie, sagde han, jeg er en gammel Karl, og De vil maaske kalde mig en Tosse; men siden det nu ser lidt sort ud for Dem, og dette herre med den Fremtid ikke vil klare sig, — kunde De saa ikke bekvemme Dem til at gifte Dem med en gammel Pebersvend, som, det forsikrer jeg Dem for, altid skal være god imod Dem, og som — ja jeg tør vel nok ytre mig saadan uden videre — jo har rigeligt til at bide og brænde.

Hun saa' op paa ham med en stille, mat Foruadring. Billedet af den vinløvbevoksede Skovridergaard, der laa halv herskabelig i en af Skovens store Lyspletter, Erindringer om Fortællinger om det muntre Liv, der førtes, Følelsen af, at hun om føje Tid skulde kastes ud i en Fremtid, der stillede sig for hende som en uvejbar Ørk, løb rundt i hendes Hoved, og da hun saa' Skovriderens ærlige, bundskikkelige Ansigt bøje sig frem mod hende, idet han kenede Albuerne paa Sybordet, gav hun, uden at hun selv ret vidste